

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U ZADRU
Borelli 9

Poslovni broj: P-2584/2024-40

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Zadru, po sucu toga suda Sonji Miljak, u pravnoj stvari tužiteljice Mara Klarić, Vir, OIB:10298759807, zastupana po punomoćnicima, odvjetnicima u OU Luka Mrkić sa sjedištem ureda u Zadru, protiv tuženika Marko Klarić, Im Jockenlehen 1, Buhenbronn, Njemačka, OIB:356 90087321, zastupanog po punomoćnici Jeleni Čačić, odvjetnici u Zadru, radi raskida ugovora o dosmrtnom uzdržavanju, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave dana 15. rujna 2026. godine u prisutnosti tužitelja osobno i s punomoćnicom te tuženika osobno i s punomoćnicom te nakon objave presude dana 29. rujna 2026.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev tužiteljice koji glasi:

„1. Raskida se ugovor o dosmrtnom uzdržavanju sklopljen između KLARIĆ MARA, 23 234 Vir, OIB:10298759807 kao davatelja uzdržavanja i KLARIĆ MARKO, Im Jockenlehen 1, 75180 Buhenbronn, Njemačka, OIB:35690087321 kao primatelja uzdržavanja potvrđen od strane Općinskog suda u Zadru, posl.broj R2-572/20, OV-53/20 od dana 22.srpnja 2020.godine.

2. Nalaže se Zemljišnoknjižnom odjelu Općinskog suda u Zadru uspostava prijašnjeg zemljišno knjižnog stanja u odnosu na nekretninu označenu kao čest.zem.7370 k.o. Vir u naravi SLATINA, dvorište, gospodarska zgrada, slatina, kuća, slatina, sveukupne površine 653 m² upisana u zk.ul.7635 k.o. Vir, kao i nekretninu označenu kao čest.zem.7371/6 k.o. Vir u naravi SLATINA, pašnjak, sveukupne površine 420 m² upisana u zk.ul.12848 k.o. Vir na način da se briše provedba rješenja Općinskog suda u Zadru, Zemljišnoknjižnog odjela u Zadru, posl.br.Z-29402/22 od dana 12.listopada 2022.godine kojom je izvršena uknjižba prava vlasništva nekretnine označene kao čest.zem.7370 k.o. Vir u naravi SLATINA, dvorište, gospodarska zgrada, slatina, kuća, slatina, sveukupne površine 653 m² upisana u zk.ul.7635 k.o. Vir, kao i nekretnine označene kao čest.zem.7371/6 k.o. Vir u naravi SLATINA, pašnjak, sveukupne površine 420 m² upisana u zk.ul.12848 k.o. Vir u korist tuženika, za ½ dijela uz ponovni upis prava vlasništva na ime tužiteljice za cijelo“.

II. Nalaže se tužiteljici da tuženiku naknadi parnični trošak u iznosu od 2.180,00 EUR u roku od 15 dana sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od presuđenja pa do isplate.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da su dana 7.listopada 2022.godine sklopili Ugovor o dosmrtnom uzdržavanju potvrđen (solemniziran) po javnom bilježniku Alkice Kolege Zubčić pod brojem ovjere OV-12508/22 kojim je tužiteljica prenijela svom sinu, tuženiku Marku Klariću nekretninu označenu kao čest.zem.7370 k.o. Vir u naravi SLATINA, dvorište, gospodarska zgrada, slatina, kuća, slatina, sveukupne površine 653 m2 upisana u zk.ul.7635 k.o. Vir, kao i nekretninu označenu kao čest.zem.7371/6 k.o. Vir u naravi SLATINA, pašnjak, sveukupne površine 420 m2 upisana u zk.ul.12848 k.o. Vir. Tuženik se zauzvrat obvezao uzdržavati tužiteljicu do njene smrti i to na način da ju njeguje prema njenim potrebama, da joj pomaže oko osobne higijene, da joj pribavlja i osigura propisane lijekove, da kontaktira s obiteljskim liječnikom, da joj osigura odjeću, obuću hranu i dr.. Tuženik sa svojom obitelji živi u SR Njemačkoj za cijelo vrijeme trajanja ugovora o dosmrtnom uzdržavanju, u Hrvatsku dođe jedan do dva puta godišnje te ni na koji način ne pomaže tužiteljici. Štoviše, tuženik se upravo nakon sklapanja Ugovora o dosmrtnom uzdržavanju te nakon izvršene uknjižbe prava vlasništva za svoju korist za cijelo u zemljišnoj knjizi počeo ponašati prema svojoj majci nemarno i počeo je dolaziti u Hrvatsku puno rjeđe nego što je to činio prije sklapanja Ugovora. Tuženik praktički uopće ne komunicira sa tužiteljicom i ni na koji način ne izvršava sadržaj predmetnoga ugovora. Tužiteljica je osoba starije životne dobi sa zdravstvenim poteškoćama i u svakodnevnom životu joj je potrebna tuđa pomoć i njega i to pri nabavci potrepština za svakodnevni život, odlasku kod liječnika, podizanju lijekova, kuhanju obroka i drugim životnim potrebama. Iako je tužiteljica tražila pomoć i negu od tuženika te iako je isti svjestan da je tužiteljici s obzirom na njenu dob i na njeno zdravstveno stanje potrebna njegova pomoć i njega i to prije svega pri vožnji kod liječnika, naručivanju i kupovanju lijekova, opskrbi kućanstva hranom i ostalim potrepštinama, nabavi odjeće i obuće, isti ni na koji način ne sudjeluje u tome i ne izvršava predmetni ugovor. Tužiteljica živi sama u nekretnine opisanoj u točki I. ove tužbe te joj u svakodnevnom životu pomažu naizmjence susjedi i to na način da joj ponekad kuhaju obroke, obavljaju kupnju namirnica i drugih potrepština u obližnjem dućanu, voze ju k doktoru (ukoliko ista ne ide sa taxijem), kao i obavljaju sve druge poslove koji su neophodni za život starije osobe, a isto vrlo lako može potvrditi dobar dio susjedstva koji živi u blizini tužiteljice. Nekretnina koja je predmet Ugovora o dosmrtnom uzdržavanju opisanog u točki I. ove tužbe se u naravi sastoji od prizemlja, prvog kata i drugog kata te je između stranaka usmeno podijeljena na način da donji kat koji se nalazi u prizemlju pripada starijem sinu tužiteljice, gornji kat kćerki, dok 3 apartmana i 2 garaže pripadaju upravo tuženom. Unatoč prednje navedenom dogovoru između stranki te unatoč sklopljenom Ugovoru o dosmrtnom uzdržavanju, tuženik je zaposjeo čitavu nekretninu prilikom dolaska u Hrvatsku ovu godinu(točnije ovo proljeće) prebacio gotove sve svoje stvari u apartman u kojem se nalazi majka kako bi oslobodio (očistio) svoj stan svih stvari te je isto tako promijenio gotovo sve ključeve na ulaznim vratima kuće. U prilogu prednje navedenom "iselenju gotovo svih svojih osobnih stvari u stan tužiteljice i čišćenju svog apartmana" govori i činjenica da je tuženik svojevrijedno i samoinicijativno tražio smještaj svoje majke, ovdje tužiteljice u "Dom za starije i nemoćne na Sfingi u Zadru što ne odgovara željama niti trenutnim potrebama tužiteljice jer bez obzira na to što je tužiteljici potrebna pomoć u

svakodnevnom životu, ista ne želi u Dom za starije i nemoćne i istoj to još uvijek nije potrebno. Također, za naglasiti je kako račune za struju, vodu te ostale komunalije plaća upravo tužiteljica, a tuženik ima pristup bankovnom računu tužiteljici s kojega podiže novce za svoje privatne potrebe ne pomažući tužiteljici na bilo koji način odnosno isti ne financira bilo koje troškove koje ista ima u svakodnevnom životu. Predlaže se prihvatiti tužbeni zahtjev.

2. U odgovoru na tužbu tuženik se protivi tužbi i postavljenom tužbenom zahtjevu. Potpuno je netočno da se tuženik nakon sklapanja ugovora o dosmrtnom uzdržavanju počeo ponašati nemarno prema tužiteljici i da je počeo u Hrvatsku dolaziti puno rjeđe nego prije. Tuženik nije promijenio ponašanje prema tužiteljici, niti je imao razloga za to. I on i njegova supruga i djeca s tužiteljicom čitavo vrijeme trajanja Ugovora (a i prije) imaju dobar odnos, pomažu joj i stoje joj na raspolaganju za sve njezine potrebe. Također, tuženik sada, kao i u vrijeme sklapanja ugovora o dosmrtnom uzdržavanju živi u Njemačkoj, a tužiteljica većinu godine živi u Hrvatskoj. Međutim, to nikada nije bila ni nepoznanica ni problem strankama, niti zapreka za sklapanje i izvršavanje obveza iz Ugovora. Tuženik naime, u Hrvatsku dolazi svakih par mjeseci, a s majkom kontaktira na dnevnoj bazi, porukama, pozivima, video pozivima i slično. Tuženik brine o majci, nabavlja joj ogrjev (peleti), nabavlja joj lijekove, dodatke prehrani, čajeve, organizira zdravstvenu skrb i preglede u Njemačkoj, tužiteljica ponekad i boravi kod njega u Njemačkoj, a tuženik joj je ponudio i da ondje trajno ostane (osobito zimi) jer ima za nju spremnu sobu u stanu, međutim tužiteljica je to odbila. Redovito tuženik i njegova supruga tužiteljici šalju lijekove iz Njemačke, a na njen zahtjev prebacili iz Njemačke u Hrvatsku svu zdravstvenu skrb za koju je to bilo moguće učiniti, kako bi joj lijekovi i liječenje bili dostupniji u Hrvatskoj. Štoviše, tuženik je zamolio da prvi susjedi Perica i Janja Domazet paze na tužiteljicu, što su oni i činili. Za to nisu htjeli novac od tuženika, ali im on kod dolazaka u Hrvatsku donosi prigodne poklone. Dakle, tuženik ispunjava svoje ugovorne obveze i s tužiteljicom nije imao nikakav konflikt zbog kojeg bi se imali razloga narušiti njihovi odnosi. Međutim, nedavno je tužiteljica iznenada i bez nekog posebnog ili opravdanog razloga prestala odgovarati na pozive i poruke tuženika i njegove obitelji i nije ga htjela primiti kada je došao k njoj u Hrvatsku. Ali do toga nije došlo krivnjom tuženika! Tužena je jednostavno odjednom promijenila ponašanje prema njemu i njegovoj obitelji, što tuženika iznimno rastužuje. Mnogo je svjedoka, susjeda, prijatelja, gostiju, koji mogu potvrditi da je tužiteljica bila zadovoljna načinom na koji tuženik ispunjava svoje ugovorne obveze, te je za njega imala samo riječi hvale. Tužiteljica je osoba koja voli sama kositi travu, odrađivati poslove oko kuće i time si ispunjava vrijeme i daje na važnosti. Njoj je tuženik nudio da angažira osobu koja će joj svaki dan nositi hranu ili potrepštine, ali ona je to odbila. Nadalje, što se tiče zdravstvenih problema, tužiteljica ima uobičajene zdravstvene probleme za osobu njezine dobi i tuženik joj je uvijek na raspolaganju za bilo kakve njezine zahtjeve ili potrebe što se tiču zdravstvenog stanja. U prilog tome dostavljaju se i poruke iz kojih je razvidno da tužiteljica traži od tuženika i njegove supruge koje lijekove da joj nabave u Njemačkoj i pošalju u Hrvatsku, što su oni uvijek i činili. Što se tiče navoda o tome da je tuženik zaposleo čitavu nekretninu, to je potpuno netočno i nejasno je što tim navodima tužiteljica uopće pokušava dokazati? Tuženik koristi realni dio nekretnine koji pripada njemu, odnosno tri apartmana s desne strane kuće, a koje je u konačnici on i izgradio te koji su u njegovom posjedu, kako je to jasno i navedeno u čl. 3. Ugovora. Dakle, tuženik se nije ovim Ugovorom ni na koji način okoristio, kako to pokušava prikazati tužiteljica, niti koristi više nego što mu pripada glede predmetne nekretnine. U odnosu na navode tužiteljice da je tuženik samoinicijativno i samovoljno

tražio smještaj tužiteljice u Dom za starije i nemoćne Sfinga, tuženik ističe da su takvi navodi potpuno neistiniti i lažni. On je upravo na tužiteljčin zahtjev nju odveo na informativni razgovor s djelatnicom Doma, te je tužiteljica ta koja je pričala s djelatnicom Doma. Navedeno može potvrditi i sama djelatnica Doma s kojom su stranke bile na sastanku. Dapače, tuženik se ponudio majci plaćati rezervaciju sobe, da u slučaju da se ista odluči na odlazak u Dom odmah ima spremno mjesto. No tužiteljica je ipak promijenila mišljenje i odlučila da neće ići u Dom, što tuženik poštuje. U odnosu na navode da tuženik podiže novce s računa tužiteljice za svoje osobne potrebe ističe se da su ti navodi netočni i maliciozni. Dapače, tuženik je više puta uplatio veće iznose na majčine račune, a na njezin račun u Addiko banci d.d. je tuženikov najmoprimac Tomica Conatus uplaćivao najamninu za stan koji mu je tuženik iznajmljivao u Njemačkoj. Dakle, sredstva od tuženikove najamnine išla su tužiteljici na račun i ona je s njima slobodno raspolagala. Tužiteljica je čak u jednom trenutku i oročila veću svotu novaca koje je dobila od tuženika. Jasno je stoga da je među strankama uvijek postojao odnos međusobnog povjerenja i nije se dogodilo ništa što bi taj odnos narušilo. Tužiteljici tako financijski ništa ne nedostaje, niti joj je nedostajalo. Ona svaki mjesec prima i svoju njemačku mirovinu, a da joj išta nedostaje, tada bi tuženik bio taj koji bi joj financijski dodatno pomogao. Predlaže se stoga da tužiteljica priloži promet po računu iz Addiko bank d.d. iz kojeg će se vidjeti sve uplate koje je tuženik vršio na njezin račun i da te uplate premašuju potrošeno. Također, kako je tužiteljica tuženiku bila dala punomoć za račun u hrvatskoj Addiko banci d.d., kako bi za nju mogao podizati novac, vršiti plaćanja i slično. Tužiteljica često mijenja raspoloženje i mišljenje, bez ikakvog posebnog razloga, vjerojatno ovisno o svom emotivnom stanju, pa tren želi ići u dom, tren ne želi, tren odbija komunikaciju s tuženikom, tren inicira komunikaciju. Za pretpostaviti je da će se opet normalizirati i uspostaviti vezu s tuženikom. Ugovor o dosmrtnom uzdržavanju, ozbiljan je pravni posao, strogo formalne naravi, pri sklapanju istog javni bilježnik je strankama objasnio sva prava i obveze i pravne posljedice takvog pravnog posla, što su obje stranke shvatile i željele. Stoga se tužiteljica ne može samo predomisliti i neosnovano tražiti raskid takvog ugovora. Svakako tuženik ne može snositi odgovornost niti teret odbijanja pomoći i komunikacije od strane tužiteljice jer to nije razlog za raskid ugovora zbog neispunjenja, već hir starije osobe. Tuženik je svakako spreman i dalje ispunjavati ugovor, brinuti o svojoj majci što je i njegova moralna obveza. On to ne radi zbog kuće ili apartmana, već zbog privrženosti majci, čiji ga postupci u vidu podnošenja ove tužbe emotivno pogađaju. Tuženik je i sada pred Uskrs posjetio majku u Hrvatskoj, a ona mu je i poslala poruku kojom mu se zahvaljuje na dolasku. Predlaže se odbiti tužbeni zahtjev.

3. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u plaćene račune HEP-a (l.s. 6-10), ugovor o dosmrtnom uzdržavanju (l.s. 11-13), izvod s računa iz Njemačke banke (l.s. 15), prijepis sms poruka (l.s. 9-44), promet po računu (l.s. 53-70 i 90-178), saslušane su stranke na ročištu od 17. prosinca 2025. (l.s. 83-87), dokumentacija AOK (l.s. 184-195), karton pacijenta (l.s. 198-224), saslušani su svjedoci Ana Butković, Čedo Klarić, Mandica Bartolec, Darko Bartolec (l.s. 226-229), presudu na temejeu priznanja (l.s. 239-241), Ivana Vladušić, Marija Bajlo, Ivana Prtenjača (l.s. 267-268), Dajana Sakić Grdović, Flamma Claudio Giuseppe, Dragan Repić, Snježana Klarić (l.s. 279-283), Bruna Georgijev, Janja Domazet, Pero Domazet, Ibrahim Mustedanagić, Asmir Husić (l.s. 285-289).

4. Tužbeni zahtjev tužiteljice nije osnovan.

5. Predmet spora zahtjev je tužiteljice da se raskine ugovor o dosmrtnom uzdržavanju zaključen između tužiteljice kao primatelja uzdržavanja i tuženika kao davatelja uzdržavanja zbog navodnog neispunjavanja preuzetih obveza od strane tuženika kao davatelja uzdržavanja.

6. Nije sporno između stranaka da su sklopili ugovor o dosmrtnom uzdržavanju u Zadru, dana 7. listopada 2022. godine (u nastavku - ugovor o dosmrtnom uzdržavanju). Također je nesporno da je u razdoblju prije zaključenja ugovora tužiteljica živjela na Viru, a tuženik u Njemačkoj i da su normalno komunicirale i posjećivale se. Nesporno je da je do poremećaja odnosa došlo negdje krajem ljeta 2024. godine. Radi se o majci i sinu.

7. Sporno je da li je tuženik ispunjavao svoje ugovorom o dosmrtnom uzdržavanju preuzete obveze prema tužiteljici za vrijeme trajanja ugovora jer isti tvrdi da ih je izvršavao, ali da je daljnje izvršavanje obveza tužiteljica spriječila svojim nerazumnim ponašanjem počevši s tim tijekom ljeta 2024. naovamo na način da je prestala komunicirati i odbijala je svaki pokušaj tuženika i njegove supruge da joj i nadalje pružaju uzdržavanje.

8. Odredba čl. 583. st.3. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“, . 35/2005, 41/2008, 125/2011, 78/2015, 29/2018, 126/2021, 114/2022, 156/2022, 145/2023, 155/2023 – dalje ZOO) propisuje da svaka strana može zahtijevati raskid ugovora ako druga strana ne ispunjava svoje obveze.

8.1. Radi se o strogo formalnom, naplatnom i aleatornom ugovoru.

9. Pravno relevantno razdoblje za donošenje odluke u ovoj pravnoj stvari jest od sredine 2022. godine s obzirom da tuženik suštinski tvrdi da se ugovor faktički najkasnije već tada počeo izvršavati, čak i ranije, a sve s obzirom na recentnu sudsku praksu, pa do podnošenja tužbe dana 22. studenog 2024. godine.

Tužiteljica da bi uspila u sporu dužna je dokazati neispunjenje preuzetih obveza od strane davatelja uzdržavanja tj. tuženika u tom razdoblju.

10. Iz ugovora o dosmrtnom uzdržavanju vidljivo je da se tuženik člankom 2. točka 2.2. i 2.3. obvezao njegovati majku u dobroj vjeri prema njezinim potrebama, a naročito pomagati joj oko održavanja osobne higijene, pomoći u zadovoljenju osnovnih životnih potreba, pribavljati joj i osigurati propisane lijekove i nužnu liječničku pomoć, kao i potrebe liječničke preglede i pretrage, kontaktirati s obiteljskim liječnikom, odnosno osigurati potrebnu njegu i skrb zatim osigurati joj odjeću, obuću, hranu, primjerenu njenim životnim potrebama, isto tako pomagati u snošenju troškova oko održavanja nekretnine u kojoj živi. Zatim, ako to potreba nalaže osigurati joj adekvatan smještaj u ustanovi za starije i nemoćne, gdje će imati potpunu i čovjeka dostojnu njegu. U tom slučaju snositi razliku troškova između njezine mirovine i stvarnih troškova smještaja te ju nakon smrti sahraniti u skladu s mjesnim, vjerskim nacionalnim običajima. Ugovorne strane suglasno navode da ukoliko davatelj uzdržavanja nekad neće biti u mogućnosti osobno ispuniti sve preuzete obveze da će u tom slučaju angažirati stručnu pomoć koja će poduzeti sve potrebno za dobrobit primatelja uzdržavanja.

11. Na okolnost (ne)ispunjavanja preuzetih obveza od strane davatelja uzdržavanja saslušane su stranke i svjedoci.

11.1. Tužiteljica u bitnome navodi da njezin sin ništa od ugovorenih stavki nije ispunjavao ni prije ni poslije ugovora. Živi u Njemačkoj, a ona na Viru. Došao bi na Vir možda 3 ili 4 puta godišnje po nekoliko dana. Od kada mu je dana punomoć za bankovni račun i potpisala ugovor, prekinuo je sve normalne odnose s njom. Nije joj pribavljao liječničku pomoć, osiguravao preglede odjeću, obuću, hranu, niti je uzdržavao nekretninu. Pomažu joj susjedi koji je odvoze liječniku i oko hrane odjeće i obuće; nije uplatio ni centa na njezin bankovni račun, niti je angažirao stručnu pomoć ili drugu osobu koja bi joj pomagala. Njezini prihodi su oko 1.250 eura mjesečno. Janja i Pero Domazet ljudi su koji žive u njezinoj blizini i koji su joj pomagali nakon Moždanog udara iz 2021. godine. Sada joj pomažu Darko i Mandica unazad 2-3- godine. U Njemačkoj je u kritičnom razdoblju bila samo jedanput, i to 2023. godine na nekoliko dana. U Njemačkoj ima zdravstveno osiguranje koje je sada prenijela u Republiku Hrvatsku. Marko je poslao paket s lijekovima, međutim, nije ih on platio već osiguranje. Tvrdi da je Marko nakon sklapanja ugovora s njezinih računa podigao preko 30.000 eura kao punomoćnik. Marko da je nije nazvao od kolovoza 2024.. Sve režije za kuću na Viru plaća sama. Do sklapanja ugovora drugi sin i kćer slali su joj lijekove iz Njemačke, a nakon sklapanja ugovora lijekove je slao Marko. On nije uložio vlastiti novac u nekretninu na Viru, već je dizao njezin novac s računa, a svoj rad je ulagao u uređenje apartmana. Marko je prodao auto 2023. godine i zato je dobio 30.000 eura koje nije mogao položiti na svoj račun pa je stavio na njezin – zbog poreza. Ona je te novce zadržala i dan danas su na njezinom računu. To je zbog toga što ju je doveo u minus od 6.37 eura pa mu je ukinula punomoć na bankovnom računu u Zadru kod Addiko banke i ukinula je punomoći za račun u Njemačkoj. Tvrdi da je Marko promijenio bravu na njezinom stanu protivno njezinoj volji. Promijenio je brave na svim apartmanima. Jedanput je s njim bila u staračkom domu gdje je prijavljena na listi čekanja unazad 16 godina na razgovoru s ravnateljicom. Imala je sklopljen ugovor o doživotnom uzdržavanju sa sinom Čedom i kćeri Jelom koji je raskinula. Nije razgovarala s djecom, razgovara s Čedom od kada je predala tužbu za raskid ovog predmetnog ugovora.

11.2. Tuženik tvrdi da je ispunjavao preuzete obveze. Svaka 3 mjeseca je dolazio u Vir i napunio bi auto puno hrane i pića, kupovao je ogrjev i to palete i stavljao ih u garažu da ima. Njegova supruga je u Njemačkoj za nju podizala lijekove i nadoplaćivala koliko je trebalo. Fizički je radio na apartmanima sve što je trebalo. Opremao ih je, kupovao namještaj, mašine, kablove, klime frižidere. Nudio je majci da nađe ženu koja bi joj pomagala u kući, međutim nije htjela. Vozio je majku kod obiteljske liječnice. Ljeti bi ostao najduže 3 tjedna. Podizao je novac s računa majke, ali isključivo u dogovoru s njom. Sav novac bi išao majci od iznajmljivanja apartmana preko ljeta. Majka ga je spriječila da ju posjeti zadnji put kada je došao na Vir u kolovozu, ali prije toga je sve bilo normalno. Za Uskrs kada je došao na Vir struja i voda bili su u apartmanu isključeni. Ostao je samo 3 dana jer majka nije htjela izaći iz kuće. Promijenio je brave na apartmanima jer majka nije znala gdje su svi ključevi, pa je tako promijenio sve brave. Pero i Janja su pomagali majci 3 godine i ne zna što je na kraju bilo između njih. Majka je imala mogućnost živjeti kod njega u Njemačkoj, međutim nije htjela. U posljednjih 12 mjeseci ju je pokušao posjetiti za Uskrs, o čemu je iskazivao. Pokušavao ju je zvati na telefon, potjerala mu je kćer iz kuće. Osobno je Janji nudio novac za usluge, međutim žena to nije htjela prihvatiti. Ne može se vratiti

živjeti i raditi u Hrvatsku i ostaviti ženu i djecu jer tu nema posla. 30.000 eura je ostalo na njezinom računu od prodaje auta, a novac je namijenio majci da ima za sebe, majstore i slično.

11.c. Analizom iskaza stranaka utvrđuje se da se ugovor o dosmrtnom uzdržavanju definitivno prestao izvršavati nakon ljeta 2024. godine jer je tužiteljica odbijala svaki kontakt s tuženikom. Međutim, tužiteljica tvrdi da se i u razdoblju prije toga nije izvršavao dok tuženik isto osporava u bitnome navodeći da je ispunjavao obveze kako je ugovoreno. Uzima se kao nesporna činjenica da tuženik nije uzdržavao tužiteljicu jer ova ima mirovinu koja je dostatna za sve njezine potrebe, ali i prihod od apartmana što ista manje – više spori.

12. Na ročištu od dana 5. veljače 2026. saslušani su svjedoci Ana Butković, Čedo Klarić, Mandica Bartolec, Darko Bartolec.

Svjedok Ana Butković u bitnome navodi da živi na Viru unazad 2 - 3 godine i poznaje Maru Klarić jer žive u istoj ulici, da joj pomažu susjedi. Ne poznaje Marka Klarića. Kada ima više potrepština za kupiti, onda Mari pomažu njezina kćer (od svjedoka) i zet - to su supružnici Bartolec. Ne zna da li Mara prima ljeti turiste u kuću. Ne zna kolika su njezina primanja. Osobno joj ne pomaže jer ima 94 godine pa Mara povremeno njoj pomogne na način da donese neku sitnicu, razgovaraju.

12.1. Ova svjedokinja živi u ulici gdje i tužiteljica unazad dvije – tri godine što znači da nema saznanja za prvu polovinu 2023. godine i ranije. Majka je Mandice Bartolec koja uz naplatu pomaže tužiteljici unazad isto toliko vremena pa je upitna nepristranost i objektivnost ove svjedokinje. Osim toga ista nema saznanja o imovinskim prilikama ni zdravstvenom stanju pa se iskaz, uzimajući u obzir i vremenski moment, ukazuje irelevantnim.

12.2. Svjedok Čedo Klarić, sin je tužiteljice koji je s njom ranije imao zaključen ugovor o doživotnom uzdržavanju, a s majkom nije pričao sve dok nije predala ovu tužbu sudu. S obzirom da će se ishod ovog postupka (ukoliko tužiteljica uspije u parnici) pozitivno odraziti na njegovo imovinsko stanje, jer su predmet ugovora o dosmrtnom uzdržavanju apartmani na Viru, sud cijeni iskaz pristranim, prilagođen potrebama tužbe i motiviranim za uspjeh tužiteljice u sporu. Sud mu ne vjeruje i ne temelji odluku o tužbenom zahtjevu na ovom iskazu tim više što je isti u relevantnom razdoblju bio na Viru samo jedanput na dva tjedna u posjeti majci pa nema osobnih i neposrednih spoznaja o načinu života tužiteljice.

12.3. Svjedok Mandica Bartolec zajedno sa suprugom preuzela je brigu o Mari Klarić unazad dvije godine. Voze je kod liječnika i u kupovinu, ide joj u apoteku i rješava probleme s institucijama tj. administracijom zna da joj je potrebna pomoć. Pomažu joj i drugi susjedi iz ulice. Zna sve o sklopljenom ugovoru o dosmrtnom uzdržavanju, kao i ugovoru koji je ranije tužiteljica imala sklopljen s Čedom. Sve to zna jer joj Mara priča. Sve naručene stvari koje joj (svjedok) donese Mara plati. Ima veliku kuću i okućnicu i to sama održava. Tvrdi da je ugovor s Markom sklopljen kada je Mara bila teško bolesna i u lošoj emotivnoj fazi zbog smrti supruga Ilije te da je Marko to iskoristio. Poznato joj je da je Mara nekada iznajmljivala apartmane, ali koliko zna to danas ne radi.

12.4. Svjedok Darko Bartolec je od Mandice Bartolec muž i navodi da najviše saznanja ima o životu Mare u posljednjih dvije godine. Vidio je često da tetura po ulici pa joj je ponudio pomoć jer je ona zdravstveno bila zaista slabo. Kod doktora ju je vozio puno puta i njihova suradnja je zadnje dvije godine konstantna. Marko da se ponaša bezobrazno i igra prljavo te susjedima insinuira loše stvari o majci. Mara mu ne odgovara na poruke i odvjetnica joj je savjetovala da ne ulazi u konflikte s njime. Ne zna kada je sporni ugovor sklopljen niti pojedinosti o tome. Poznato mu je da su u periodu unazad više od dvije godine intenzivnije Maru pomagali susjedi Perica i Janja Domazet.

12.5. Svjedoci Bartolec saslušani u veljači 2026. imaju osobna i neposredna saznanja o životu tužiteljice unazad dvije godine, a to je razdoblje kada su odnosi stranaka već bili u najvećoj mjeri poremećeni i ugovor se nije izvršavao. Nadalje, oboje su na sud ostavili dojam osoba koje su zainteresirani za ishod postupka s obzirom da zadnje dvije godine pomažu Mari za što im ona plaća pa imaju imovinsku korist od ovakve situacije. Netočan je i pomalo instruiran navod svjedoka Mandice Bartolec kada navodi da Mara više ne iznajmljuje apartmane jer su drugi svjedoci kojima sud vjeruje potvrdili da se 2024. sigurno time bavila. Također kod svjedoka Darka Bartoleca primijećeno je da je subjektivan i pristran kada opisuje tuženika kao izuzetno lošu osobu iako ga realno ne može poznavati i saznanja o njemu uglavnom crpi iz priče tužiteljice kao i njegova supruga.

12.6. Svjedoci saslušani na ročištu od dana 20. travnja 2026. Ivana Vladušić, Marija Bajlo, Ivana Prtenjača te Dajana Sakić Grdović, nemaju saznanja o bitnim okolnostima spora. Ne znaju ništa o ugovoru o dosmrtnom uzdržavanju; stranke parnice jedva da i poznaju pa se ovi iskazi ukazuju irelevantnim za odlučivanje.

12.7. Svjedok Flamma Claudio Giuseppe poznaje Maru i Marka Klarića. Jedne prigode je bio na Viru 2023. godine i tada je upoznao gospođu Maru. Tada Marko nije bio na Viru, apartman je platio njoj, a ne zna ništa o njihovim međusobnim odnosima niti o ugovoru o dosmrtnom uzdržavanju. Iz priče Marka zna da je njihov međusobni odnos bio dobar. Često ju je spominjao i svaka 3 mjeseca bi išao na Vir, a to zna jer mu je nadređeni na poslu u Njemačkoj pa je to morao odobriti. Marko je nosio majci hranu, piće i lijekove, to zna iz priče Marka. Koristio je godišnji 2023. i 2024. tri ili četiri puta u godini.

12.8. Iskaz ovog svjedoka sud cijeni kao uvjerljiv. Iako se radi o nadređenoj osobi tuženika nema razloga zašto bi neistinito iskazivao i na sud je ostavio dojam iskrene osobe. Ima neposredna saznanja o točnim odlascima tuženika na Vir – tri do četiri puta godišnje što je u suglasju s navodima tuženika o ovoj okolnosti.

12.9. Svjedok Burkhardt Michael Hans-Peter oženio je Markovu kćer Ivanu 2020. godine. Iskazivao je u skladu s navodima iz odgovora na tužbu. Tvrdi da nije imao saznanja za ugovor o dosmrtnom uzdržavanju i da je za isto čuo kada je počela parnica pred ovim sudom. Tvrdi da je Marko jako pomagao svoju majku, a svoja saznanja crpi isključivo iz priče Marka, često se čuju telefonom.

12.9.1. Svjedok kao zet tuženika pristran je i subjektivan, a osim toga nema osobnih ni kvalitetnih spoznaja o bitnim okolnostima spora s obzirom da sve što zna je iz priče Marka Klarića, a za ugovor da nije ni znao.

13. Snježana Klarić suprug je tuženika te kao takva upoznata je s ugovorom o dosmrtnom izdržavanju. Iskaz je prilagođen potrebama tuženika i motiviran njegovim uspjehom u sporu. Sud cijeni ovaj iskaz kao subjektivan, pristran i osobno zainteresiran za ishod postupka jer će se eventualni uspjeh tužiteljice u sporu negativno odraziti na njezino imovinsko stanje s obzirom da je njezin suprug već uknjižen kao vlasnik polovine kuće temeljem ugovora o dosmrtnom uzdržavanju.

13.1. Dragan Repić poznaje obitelj Klarić unazad dugi niz godina. 2022. i 2023. godine s obitelji je bio na godišnjem odmoru kod Mara na viru, svaki put po 9 dana, i to je platio njoj. Tih godina na Viru je bio prisutan i Marko i njihovi su odnosi bili odlični. Govorila mu je za vrijeme kave (svjedoku) da joj Marko pomaže oko svega. Osobno ga je vidio da radi oko kuće. Marko joj je nabavljao stvari koje mu je Mara pokazala u garaži – puna hrane i pića. Nije znao za postojanje ugovora o dosmrtnom uzdržavanju i misli da je tužba rezultat manipulacije.

13.2. Sud cijeni iskaz Dragana Repića kao vjerodostojan s obzirom na dugogodišnje poznanstvo i prijateljstvo s obitelji Klarić. U kritičnom periodu bio je dva puta na ljeti na Viru kod tužiteljice i njoj je platio smještaj. Ima neposredna saznanja o zalihama koje je donio Marko iz Njemačke i sud vjeruje da mu je tužiteljica govorila o Marku u najboljem smislu oko pomoći. Nema razloga zašto bi svjedok lagao jer je nezainteresiran za ishod postupka i s nikim u posebno prisnim odnosima.

13.3. Svjedok Bruna Georgijev u bitnome navodi da je kod nje kao liječnika opće prakse Mara redovito dolazi na liječničke preglede, kontrole, po terapiju i sve što treba u kritičnom periodu. Tada je dolazila ili sama ili sa susjedom, trebala je prijevoz. U tom istom periodu nitko drugi se nije interesirao za nju ili pitao za njezino zdravstveno stanje niti je bila hospitalizirana. Prvi put je netko drugi došao 8. travnja 2025. godine, to zna jer ima uvid u medicinsku dokumentaciju, i to je bio Marko Klarić, kojega je tada prvi put vidjela i joj bila jasna svrha njegovog dolaska.

13.4. Iskaz svjedoka dr. Georgijev sud cijeni kao vjerodostojan i objektivan. S istim iskazom sud smatra nedvojbeno utvrđenim da je u 2022., 2023. i 2024. godini tužiteljica kod liječnika dolazila sama ili u pratnji susjede. Tuženik u istom razdoblju nije dolazio s majkom niti se raspitivao kod nje (liječnika) za zdravlje tužiteljice. Prvi put dolazi 2025., očito s tendencioznom namjerom, jer su tada odnosi stranaka bili prekinuti.

13.5. Svjedok Janja Domazet poznaje Maru nešto više od pet godina. Živi na Viru, od njezine kuće dijeli ih ulica, međutim iz svoje kuće ne vidi njezinu. Ne druže se niti se viđaju nešto više od dvije i pol godine, a prije toga su se intenzivno viđali, naročito nakon smrti njezinog muža. U tom periodu pomagala joj je, vozila je kod doktora, u kupovinu, došla bi je pogledati, uglavnom ono što je ona trebala i za to bi davala novčanu naknadu koliki bi htjela i to je tako funkcioniralo neko vrijeme. Upitana za Marka Klarića, navodi da je u tom periodu njega viđala kada bi došao, ne zna koliko je često dolazio, ona je tada manje dolazila kod nje računajući da joj je sin došao pa da ne treba. Osobno je Mari donosila pelete, kućne potrepštine i lijekove, ali zna jer je vidjela i Mara joj je rekla, da je to isto donosio i Marko. Mara je mogla samostalno kuhati i pospremati kuću. Do konačnog prekida odnosa između nje i Mara dovela je jedna situacija na telefonu kada se Mara počela derati na nju i to je njoj (svjedoku) bilo

sasvim dovoljno. Marko je nije plaćao, već Mara, međutim bi znao nazvati njezinog supruga da pita za majku kada mu se ova ne bi javila na telefon, ne zna koje je to bilo godine.

13.6. Svjedok Pero Domazet ističe da je njegova žena Mari pomagala, jako ju je voljela, a on osobno je po potrebi obavljao neki muški poslić u kući i više je služio kao vozač, dosta ju je puta vozio gdje god je trebalo, ona bi mu za to platila, međutim to je bilo na dobrovoljnoj bazi - nije htjela nikome ostati dužna i dala bi koliko je htjela. Žena mu je rekla da se Mara u jednom trenu počela čudno ponašati i njihova je pretpostavka bila da je joj je jedna žena "napunila glavu" – da njoj ne treba naša pomoć, da može proći jeftinije i slično. Gospodina Marka poznaje, on je dolazio u tom razdoblju dosta često, ne može točno reći koliko i uvijek bi doveo pun kombi potrepština, bila bi joj puna riznica kao u malom dućanu. Također se sjeća i da je radio na kući, bojao je zidove. Marko ga je zvao na telefon, ne sjeća se detalja razgovora, misli da je to bilo uobičajeno u stilu da će oni priskočiti Mari u pomoć ako što treba. Mara je bila kod njih i pitala je da joj budu svjedoci na sudu, tu su imali žešću raspravu pa ju je on (svjedok) otpratio iz kuće i nisu se više vidjela. Pitala je samo da joj budu svjedoci. S njom je bila gđa. Mandica koja je govorila da bi imovinu trebalo ravnomjerno rasporediti, ta je sada vozi, a to zna jer ponekad prođu kraj njegove kuće. Gđa. Mandica i njezin muž su rekli njemu i ženi Janji da je oni sada obilaze i voze.

13.7. Svjedoci Pero i Janja Domazet pomagali su Maru u svakodnevnom životu upravo u kritičnom periodu. Na sud su ostavili dojam iskrenih i poštenih ljudi. Iskazivali su sigurno i u suglasju. S istim iskazima sud nedvojbeno utvrđuje da je u periodu zaključenja ugovora o dosmrtnom uzdržavanju pa nadalje tužiteljica bila u solidnoj kondiciji tako da je mogla samostalno skrbiti o sebi i kući s okućnicom. Najpotrebniji joj je bio prijevoz kod liječnika kod kojega je išla 7-8 puta godišnje (dr. Georgijev) te dovođenje potrepština i lijekova. Plaćala je za te usluge svjedocima. S druge strane u istom razdoblju dolazio je i tuženik, više puta godišnje, te bi sa sobom donio majci hranu, ogrjev, vodu i druge stvari. Radio je na kući fizički. Tada je Janja dolazila manje.

13.8. Svjedoci Ibrahim Mustedanagić i Asmir Husić poznaju Marka Klarića i poslovno su surađivali. To je bilo u razdoblju od 2022. do 2024. godine te su kao radnici bili smješteni u kući tuženika u Njemačkoj. Svjedok Ibrahim bio je na Viru u kolovozu 2024. godine. Sjeća se da je tada bio i Marko. Odnosi između Marka i Mare bili su dobri. Poznato mu je da je Marko iz Njemačke zvao majku, išao kod nje i vozio namirnice. Novac za ljetovanje je bio uplaćen na njezin račun.

Svjedok Amir bio je na Viru na odmoru, 2023. i 2024. godine po 2 noći i 3 dana zajedno sa suprugom i djetetom. Upoznao je Maru, sjedili su zajedno i pričali, ona je o Marku pričala sve najbolje. Međutim 2024. godine nije bilo tako, pričala je sve suprotno u odnosu na priču iz godine prije. Te 2023. godine rekla mu je da je svoje imanje prepisala na Marka jer se bojala da će druga djeca prodati zemlju. Dok je bio u Njemačkoj, bio je smješten u kući od Marka i tako zna da je ovaj išao na Vir tri - četiri puta godišnje. Vozio je majci stvari i namirnice i oni su mu to pomagali ukrcati. Inače, smještaj na Viru, osobno je platio gospođi Mari oba dva puta. Vidio je Marka da radi na apartmanima u Viru i to na način da je mijenjao kuhinje.

13.9. Sud cijeni iskaze ovih svjedoka kao uvjerljive i vjerodostojne. Svjedoci su iskazivali samo o okolnostima o kojima imaju neposredna saznanja jer su čuli i vidjeli. Tako znaju da je Marko često išao na Vir kod majke i nosio joj sve potrepštine, radio

je na kući (svjedok Ibrahim) i odnosi su bili dobri. Novci od smještaja išli su na račun Mare.

14. Ugovor o dosmrtnom uzdržavanju strogo je formalni, naplatni i aleatorni ugovor koji se izvršava onako kako glasi odnosno kako je ugovoreno.

Iz sadržaja navedenog ugovora proizlazi da su stranke ugovorile kako će tuženik njegovati majku u dobroj vjeri prema njezinim potrebama, a naročito pomagati joj oko održavanja osobne higijene, pomoći u zadovoljenju osnovnih životnih potreba, pribavljati joj i osigurati propisane lijekove i nužnu liječničku pomoć, kao i potrebne liječničke preglede i pretrage, kontaktirati s obiteljskim liječnikom, odnosno osigurati potrebnu njegu i skrb zatim osigurati joj odjeću, obuću, hranu, primjerenu njenim životnim potrebama, isto tako pomagati u snošenju troškova oko održavanja nekretnine u kojoj živi.

14.1. U odnosu na ove preuzete obveze sud je izvedenim dokazima, prvenstveno iskazima svjedoka kojima je poklonio vjeru, ali i stranačkim iskazima s visokim stupnjem vjerojatnosti utvrdio da je tuženik pomagao u zadovoljenju osnovnih životnih potreba na način da je dolazio na Vir četiri puta godišnje sa svim potrepštinama. Sudjelovao je u pribavljanju i osiguranju propisanih lijekove. Naime, sama tužiteljica u svom iskazu navodi: „Nakon sklapanja ugovora lijekove je slao Marko“. Upitana odgovara: „Za vrijeme boravka kod Marka u Njemačkoj obavljala je određene zdravstvene preglede. Vozila ju je njegova žena“. U odnosu na osobnu higijenu, isto nije bilo potrebno jer je tužiteljica potpuno sposobna to obavljati sama. Činjenica jest da tuženik nije kontaktirao obiteljskog liječnika niti ju je pratio na preglede uz opasku ovog suda da to nije ni mogao jer živi u Njemačkoj, što su obje strane morale imati na umu u trenutku potpisivanja ugovora. Održavao je nekretninu na način da je fizički radio na njoj; bojao je, mijenjao brave na vratima, vršio manje popravke, što je utvrđeno iskazima svjedoka, ali i sama tužiteljica u iskazu navodi: „Nije uložio vlastiti novac u nekretninu na Viru, već je dizao njezin novac s računa, a svoj rad je ulagao u uređenje apartmana“. Osim toga ista tvrdi da kada mu je dana punomoć za bankovni račun i kada je potpisala ugovor da je prekinuo sve normalne odnose s njom. Ovaj dio iskaza sud odbacuje kao neistinit jer je iskazima svjedoka kojima sud vjeruje utvrđeno da su odnosi bili vrlo dobri 2022. i 2023. godine dok je poremećaj nastupio negdje tijekom ljeta 2024. godine.

15. U odnosu na financije potrebno je za reći da se prema navodima same tužiteljice 30.000,00 EUR sredstava tuženika i dan danas se nalazi na njezinom računu; sav prihod od apartmana išao je tužiteljici iako su tri na desnoj strani kuće prenijeta u vlasništvo tuženika.

Nadalje, tužiteljica ima prihod od 1.250,00 EUR mjesečno plus zarada od ljeta. O odjeći i obući nije bilo previše riječi međutim hranu, vodu ogrjev te druge potrepštine tuženik je donosio iz Njemačke.

16. Stranke su člankom 2. točka 2.3. ugovora predvidjele mogućnost da ukoliko davatelj uzdržavanja nekad neće biti u mogućnosti osobno ispuniti preuzete obveze da će u tom slučaju angažirati stručnu pomoć koja će poduzeti sve potrebno za dobrobit primatelja uzdržavanja. Sud je motrišta nakon analize stranačkih i svjedočkih iskaza, posebno supružnika Bartolec i Domazet, da je tužiteljica sama na svoju ruku angažirala stručnu pomoć koju je plaćala, što sebi može priuštiti s obzirom na prihode. Mišljenje je suda da ovo ne može ići na štetu tuženiku u smislu da on osobno nije

našao i potražio ljude koji bi pomogli njegovoj majci, već jednostavno nije bilo potrebe za njegovim angažmanom u tom pravcu jer je to tužiteljica učinila sama. Tuženik je imao kontakt s Domazetima te bi zvao Peru kada ne bi mogao dobiti majku na telefon da vidi gdje je i je li sve u redu. Također je Janja manje dolazila kada bi Marko bio na Viru smatrajući da nema potrebe jer je on tamo.

17. Sud smatra bitnim za istaknuti da su strane ove parnice u vrijeme zaključenja ugovora o dosmrtnom uzdržavanju živjele na dvije različite strane i znale su te morale znati da će isto predstavljati zapreku. Nije bilo realno za očekivati da će tuženik koji živi i radi u Njemačkoj i tamo ima obitelj putovati na Vir svaki put kada tužiteljica treba prijevoz do dućana ili ide kod liječnika. U kritičnom razdoblju tužiteljica nije bila hospitalizirana niti je imala ozbiljnije zdravstvene poteškoće koje bi zahtijevale njegovu prisutnost, već se radilo o redovnim pregledima i kroničnim tegobama uobičajenim kod ljudi njezine dobi.

18. U odnosu na Dom umirovljenika, utvrđeno je u postupku da su stranke zajedno otišle na informativni razgovor s djelatnicom Doma; tužiteljica je odlučila da se neće tamo smjestiti i tu je završilo. Nema nikakvih dokaza da ju je tuženik tamo htio „strpati“. U odnosu na financije također je utvrđeno da je Marko imao punomoć na račun tužiteljice te je bilo više financijskih transakcija između njih, uplata, isplata, prosljeđivanja, vraćanja novaca i sl. Međutim, tužiteljica i dan danas raspolaže s njegovih 30.000,00 EUR i nema dokaza da ju je financijski iskorištavao.

19. Obveze koje davatelj uzdržavanja preuzima sklapanjem ugovora o dosmrtnom uzdržavanju su trajne prirode i traju sve do smrti primatelja uzdržavanja. Iz provedenog postupka proizlazi da je tuženik pružao u pretežnom dijelu ugovorenu pomoć tužiteljici kako se obvezao ugovorom.

Naime, ugovor o doživotnom (dosmrtnom) uzdržavanju po svojoj prirodi podrazumijeva humane i korektne odnose ugovornih stranaka, odnose u kojima svaka ugovorna stranka ispunjava ugovorom preuzete obveze i može se raskinuti ako su takvi odnosi izostali, odnosno ukoliko je došlo do odlučnijeg (a ne sporadičnog, ili u neznatnom opsegu) zanemarivanja bitnih ugovornih obveza, u vidu jasnog utvrđenja da davatelj uzdržavanja u jednom kontinuitetu nije i ne želi izvršavati ono što je preuzeo. Pri tome, teret dokazivanja da su nastali razlozi za raskid ugovora leži na onome koji se na njih poziva, odnosno na onome koji zbog tih razloga traži taj raskid. U konkretnom slučaju tužiteljica nije dokazala te razloge, dok je s druge strane tuženik kao davatelj uzdržavanja dokazao da je bio spreman te da je izvršavao svoje obveze u mjeri u kojoj je to bilo potrebno. Pri tome valja istaći da je za raskid ugovora o doživotnom uzdržavanju zbog neizvršavanja ugovornih obveza potrebno da je davatelj uzdržavanja svjesno izbjegavao vršenje preuzetih obveza u namjeri da bi ih se oslobodio, a što u konkretnoj situaciji nije slučaj. (vidi odluku ŽS u Velikoj Gorici poslovni broj GŽ-378/2025-2).

20. Tuženik i nadalje želi ispunjavati obveze iz ugovora, ali isto sprječava tužiteljica svojim ponašanjem jer odbija uzdržavanje; ne otvara vrata i ne odgovara na pozive. Osim toga ne može se ne primijetiti da je tužiteljica već imala sklopljeni vrlo sličan ugovor s drugo dvoje djece koji je raskinut presudom na temelju priznanja od 16. studenog 2023. i da drugo dvoje djece ne razgovara s njom (Čedo je počeo tek kada je predala ovu tužbu); da je imala pomoć supružnika Domazet koji su se „povukli“ zbog

njezine naravi, a da sada isto to ima od supružnika Bartolec što sve upućuje na čestu promjenu mišljenja i nepredviđeno ponašanje.

Sudionici u obveznom odnosu dužni su ponašati s pažnjom koja se u pravnom poretku zahtjeva. Dužni su se ponašati savjesno i odgovorno te izbjegavati svaku zlouporabu prava. Sud je stava da je tužiteljica svojim ponašanjem namjerno i bez osnova spriječila tuženika u ispunjavanju njegovih obveza pa joj ne pripada pravo na raskid ugovora i trebalo je u pravilnoj primjeni materijalnog prava odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan.

21. Odluka o trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. i čl. 155. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj: 53/1991, 91/1992, 112/1999, 117/2003, 84/2008, 123/2008, 57/2011, 25/2013, 70/2019, 80/2022, 114/2022 i 155/2023), a trošak priznat tuženiku sastoji se od zastupanja istog po punomoćnicima iz redova odvjetnika i to za sastav odgovora na tužbu 75 bodova (Tbr. 8. toč. 1.), za pristup na ročišta od 6.11. i 17.12.2025., 5.2., 17.3., 20.4., 26.5., 15.9.2026. od po 75 bodova (Tbr. 9. t. 1.), za podneske od 20.11.2025. i 12.2.2026. od po 75 bodova (Tbr. 8. t. 3.), s tim da vrijednost svakog boda iznosi 2,00 EUR, a sve prema Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ br. 142/2012, 103/2014, 118/2014, 107/2015, 37/2022, 126/2022 i 138/2023) što iznosi 1.500,00 EUR i uz PDV od 25% iznosi 1.875,00 EUR. Ovome se pridodaje materijalni trošak za ovjereni prijevod od 75,00 EUR i trošak sudskog tumača od 180,00 EUR (sve prema priloženim računima) te trošak sudskog dostavljača od 50,00 EUR – ukupno 2.180,00 EUR.

U Zadru, 29. rujna 2026.

S U D A C
Sonia Miliak

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dozvoljena je žalba u roku od 15 dana od dana primitka pisanog otpravka iste. Žalba se podnosi putem ovog suda na Županijski sud u Zadru pisano u tri istovjetna primjerka.

- D N A: 1. Tužiteljici po punomoćniku
2. Tuženiku po punomoćnici.

Broj zapisa: **9-3088d-e8a4d**

Kontrolni broj: **049e3-eb38e-0e1e6**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Zadru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.